

Minun Someroni

Minun Someroni on 280 kilometrin päässä nykyisestä kodistani Mikkelissä, jossa olen asunut jo 36 vuotta.

Somerolla olen syntynyt ja kasvanut ja käynyt koulua. Vuonna 1968 myös oli työttömyyttä, mutta pääsin vastavalmistuneena kudonnanneuvojana Pielisjärven kuntaan käsityöneuvonta-aseman hoitajaksi. Äiti sanoi - herätti yöllä ja sanoi: Et menisi niin kauas. Mutta mitä minä muutakaan olisin tehnyt? Työskentelin siellä 6 vuotta, kunnes sain työpaikan lähes koti-Suomesta, Mikkelistä. Tämä oli minun kohtaloni, löysin maanviljelijän, joka halusi minut. Etelä-Savossa on ollut hyvä elää. Hämeestä lähdin maailmalle, mutta kun palaan kotiseudulle, joudun Varsinais-Suomeen.

Kun lähdin, Somero oli kai Suomen suurimpia maanviljelyspitäjiä. Nyt se on kaupunki. Luin aikoinaan Somero-lehdestä, mitä koululaiset ajattelivat, jos Somerosta tulisi kaupunki. Tämantapaista he kirjoittivat: ”Somero - Suomen sikako?” ja ”Somerolla on sikoja enemmän kuin ihmisiä”.

Isäni tilasi jokaiselle lapselleen Somero-lehden joululahjaksi. Minullekin se on tullut 40 vuotta. Kun isä kuoli, minun piti jatkaa tilausta, koska mieheni ja appeni olivat jo tottuneet lukemaan Somero-lehteä Mikkelissä. Heitä kiinnosti urheilutulokset ym. tapahtumat. Olisiko tuttuja nimiä ja joskus olikin juoksukilpailussa pärjänneitä. Tai metsätaitovisassa.

Ennen kävimme useammin Somerolla, kun vanhemmat elivät. Myös haimme heitä kesäisin pariiksi viikoksi Mikkeliin ”lomalle”. Toivottavasti se oli lomaa sisaruksille, jotka muulloin pitivät heistä hyvää huolta. On aina mukavaa käydä lapsuusmaisemissa ja siskojen ja veljien ja heidän läheistensä luona. Mieleni on muuttunut siinä määrin, että kun katson Somerolla talvista peltoaukeaa, voisin kuvitella, että se on järven jää. Savossa näkee vähemmän peltoja, järviä kyllä.

Asuin lapsuuteni Somerolla 19-vuotiaaksi saakka. Siihen sisältyi 9 vuotta oppikoulua paljon kiitetyssä ja parjatussa Aarne Ervin suunnittelemassa koulussa. Muistelen lämmöllä sen ajan opettajia. Nimeltä mainiten vain rehtori Joel Vilkin, joka punnitutti koululaukkumme (mitä kaikkea kannattaa kantaa mukanaan) ja rehtori Pertti Viitasen. Käsitykseni mukaan hän palautti kurin kouluun.

Muistan keväisen päivän, kun oli kotona Mäntylässä levittämässä sontaa pellolle, ehkä ainoan kerran. Rehtori soitti meille, että olin hyväksytty ylioppilaskirjoituksissa: 4 approbaturia! Eikö ole helpottavaa, että pääsit läpi, sanoi hän. Positiivista ajattelua.

Todistus ei ollut parhaasta päästä, mutta toverihenki luokassa oli hyvä. Ainakaan minä en tiedostanut koulukiusaamista.

Mieleeni on jäänyt ulkoilupäivä, hiihtäen jäätä pitkin Somerniemelle jonkun kotiin mehulle. Takaisin päin en sitten jaksanutkaan, vaan piti lainata opettaja Sakari Arvilommilta rahaa, että pääsin linja-auton kyydissä kotiin. Toinen ulkoilupäivä oli sellainen, että päästiin Matin traktorin lavalla minun kotiini mehulle ja takaisin. Se matka oli seitsemän kilometriä suuntaansa.

Meidän luokka on 50 vuoden aikana pitänyt useita luokkakokouksia. Ehkä viiden vuoden välein. En useinkaan päässyt mukaan. Kerran kokoontuimme Härkälän kartanoon ja kerroimme kukin elämämme vaihteita.

Koulu, koti, ystävät ja sukulaiset Somerolla on antanut hyvän pohjan elämälle. Seurakunnan tyttökerhosta sain ystäviä, jotka vaikuttavat edelleen. Ei tavata usein, mutta kun tavataan, juttu jatkuu.

Nyt matkustan yleisillä kulkuneuvoilla Somerolle. Joskus pääsen mökkiystävien kyydissä Helsinkiin Kamppiin asti. Siitä suunnistan linja-autoon ja matkalla ajattelen: ”Bussi Somerolle ei voi ajaa ojaan.”

Sydämessäni olen aina somerolainen, mutta en varsinaissuomalainen. Savolainen myös, jos sallitaan.

Ja lopuksi: kyllä Loiskeessa on ainakin yhtä hyvä uida kuin Mikkelin Rantakeitaassa. 8-vuotiaana kävin kirkonrannassa uimakoulu. En oppinut silloin, vaan paljon myöhemmin.

Marja-Leena Savander